

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DIANA FARCA

DIANA FARCA

NOI DOI

ELEPRINT

- Muchia ascuțită a firii -

Se crapă de ziuă. Într-un loc de joacă dezmiertat de razele soarelui, lângă niște copaci seculari, se învârt în cerc, tot mai repede, trei băieți și o fetiță. Sunt îmbrăcați colorat și râd din tot sufletul. Cântă la unison o piesă care se tatuează pe timpane:

— Un elefant se legăna, pe o pânză de păianjen...

— Și fiindcă ea nu se rupea, au mai chemat un elefant...

— Doi elefanți se legănau, pe o pânză de păianjen...

— Și fiindcă ea nu se rupea, au mai chemat un elefant...

— Trei ele...

Vocile copiilor răsună până la cer, acoperite de zgomotele și urletele scoase de animale, care simt pericolul. Pădurea începe să freacă, în secunda imediat următoare se aude un zgomot asurzitor și fluxul de energie spulberă tot, pe o suprafață de peste 16 kilometri. În jur, cât vezi cu ochii, sunt doar dărâmături și tăcerea morții.

În zona de impact, prin perdeaua de foc și de fum, nici o mamă nu își plânge copiii, nici un bărbat nu își strigă iubita, nici un lup nu își cheamă haita. Ciuperca roșiatică, dezlănțuită de oameni beți de putere, a înghițit tot. Pentru câteva momente, a încremenit timpul în loc. Un maldăr grăitor de cenușă, acoperit de o poleială albă, ascunde trupurile carbonizate ale celor prinși de suflul criminal. Nu mai au visuri, fizionomie, organe interne sau contur.

Cu zeci de ani în urmă, la Hiroshima, Robert Oppenheimer detona bomba atomică și cita „Mahabharata” ca o profeție reîndeplinită: „Dacă radiația a o mie de sori ar exploda simultan pe cer, aceasta ar fi ca splendoarea celui puternic. Am devenit moartea, distrugătorul de lumi.”

Textul sacru hindus reproduce fidel universul radioactiv: „Cadavrele au fost arse, astfel încât să fie de nerecunoscut. Părul și unghiile lor au căzut, oalelele și ulcelele s-au spart fără nicio cauză aparentă. După câteva ore, toate produsele alimentare au fost infectate. Pentru a scăpa de acest foc, soldații s-au aruncat în râuri.” Orice altă remarcă despre locul de impact ar fi un truism.

Războiul nu are nimic glorios. Eterna sabie, cu dublu tăiș, aduce doar învinși de partea fiecărei tabere. Totul e ciclic și o lume nouă va renaște din

nou, forțat, pe eșafodul celeilalte. Prețul plătit îl vor înțelege mult prea târziu poate.

În aceeași pădure, la ani și ani de la impact, lângă o cabană modestă, cântă cocoșul acompaniat de sunetul cald al unor „capcane de visuri”, mișcate de bătaia molcomă a vântului. Tribul Ojibwa din America de Nord le folosea ca pe niște site de protecție, pe durata somnului. Crenguțele de salcie împletite în formă de cerc, de care erau atârinate pene, mărgele, pietre și săgeți lăsau visele benefice să pătrundă în mentalul visătorului, iar împletitura de fire ca o pânză de păianjen, din interior, capta coșmarurile.

Pe verandă, la intrarea într-o încăpere slab luminată, modestă și fără curent electric, un bătrân se uită pierdut către geam, cu gândul la trecut, apoi bombăne morocănos, ca pentru sine, în vreme ce o infirmieră, îmbrăcată sărăcăcios, îi aranjează pătura pe leagăn și îi stinge prețioasa lampă cu petrol.

— V-am zis că vă agitați degeaba. Furnici, suntem furnici, nimic mai mult decât furnici!

În timp ce vorbește, bătrânul Mihail strivește o gânğanie cu papucul și revine cu privirea la fereastră. Închide ochii și își imaginează un loc

de joacă, pustiu și lăsat în paragină, în timp ce se leagănă ritmic în balansoar.

Infirmiera desemnată în săptămâna aceea de comunitate, iese cu un braț de așternuturi murdare și intră David. Schimbă un zâmbet complice și își atinge mâinile în aer, cu vârful degetelor. Septuagenarul le întrerupe jocul afectiv cu o privire tăioasă, sceptică, iar doctorul se așază lângă el și îl consultă de amigdale, plămâni ș.a.

— Va ieși o tragedie și veți atrage pe toată lumea în ea ca piatra de moară! Vor curge râuri de lacrimi!

— Of, Mihail, încetează cu prostiile! Ne rugăm la pedagogi pentru apă, în vreme ce ei se uită pierduți la cer și tu visezi furtuni în tandem. Sunt zile întregi în care abia ne vedem la față de praful ridicat în aer și de zăpușeală.

— Terminați cu sentimentalismele de doi bani, văd nori negri peste voi!

— Cum reușești? Eu abia văd la un metru în față!

— Nu vedem de ochi, dacă sentimentele ne îngustează orizontul. Rămășița asta dură de lume nu a renăscut pentru a susține iubirea curată!

— Oho, până la iubire am sentimentul că am să îi consult fiecare centimetru de piele!

— Nu de aia mă tem. Ai fi prost dacă nu ai „consulta-o”, mai ales că a venit vara! În curând va fi expoziția publică de sâni.

Mihail râde a pagubă, până îl apucă tusea și vrea să mai spună ceva, dar își uită ideea. De la o vârstă răcește tot mai des.

În timp ce bărbații glumesc în cameră, Martina așază ligheanul cu așternuturi pe dușumea, se apropie de geam, bate încetișor, încât să n-o audă bătrânul, se mângâie senzual pe gât și coboară degetele până la baza decolteului. Sufală în sticlă până se aburește, apoi o sărută lasciv și îi lasă o urmă vizibilă. O bufnește râsul ca pe o copilă și fuge de teamă să nu o prindă careva. În tot acest timp, Mihail e întors cu spatele la geam, iar David îi ascultă respirația, îi verifică alunițele și se uită exasperat și zâmbitor la ea, din profil.

Peste zi se năpustește, asemenea unui hoț, seara. Către asfințit, puștoaica și câteva fete de o seamă cu ea sau mai mari, culeg grâul, după calendarul agricol. Dacă e iunie, căreia i se mai spunea și Cireșarul, înseamnă că a venit vremea recoltei. Dalia, prietena ei cea mai bună, reîncepe interogatoriul:

— Ce se mai întâmplă cu David?

— Vorbim. Îmi e drag de el!

— Puțin drag e mai bine. Tare mult drag te va face bucățele, înainte de tragerea la sorti a lunii!

— De ce? S-ar putea să-mi placă! Glumesc, nu mi aminti! oftează îndelung.

— Rotația e baza polisului. Doar pentru că o ignori, nu dispere.

Una dintre pedagogice observă că cele două vorbesc în loc să lucreze și se-ndreaptă repede către ele, hotărâtă să le dojenească. Are o mustață ușor sesizabilă, așa că îți e greu să te concentrezi la ceea ce silabisește, fără să îți zboare privirea la pământul de păr care îi înrămează buza superioară ca o pictură abstractă.

— În ritmul ăsta se duce de râpă toată recolta pe anul ăsta și o să ne săturăm cu vorbe!

În timp ce sunt mustrate, fetele au privirea ațintită către smocul de păr, dar se abțin să râdă. Revin la muncă, fără să protesteze, trec cu mâinile prin lan și smulg dibace grâul copt.

După ce soarele a apus și fetele își iau rămas-bun, Martina fuge la marginea comunității, unde are iar întâlnire cu David. De multe ori stăteau pe iarbă, priveau stelele și își imaginau cum au să fugă împreună, în lumea largă, răvășită de bombe.

Îi sare în brațe, o sărută apăsător, o sprijină de un copac și îi bagă mâna sub rochița lungă, largă în partea de jos, apoi o întoarce cu spatele ca într-o piruetă fără muzică. Îi acoperă ochii cu palmele, o prinde de mijloc și o atinge finuț, cu buzele pe gât.

— Îți lucesc iar ochii.

— Oi fi licurici, mai știi?

— Încetează!

— De ce? Licuricii comunică ușor pe întuneric. E de la starea mea de spirit.

O strânge încă o dată în brațe, o prinde de păr și o sărută în spatele urechii, apoi o mușcă de gât, o linge pe sâni și coboară cu buzele. Zorii zilei îi surprind beți de iubire, în drum spre apartamentul ei. O conduce, apoi merge către casă.

Ziua, pe la orele prânzului, o prinde oboseala în sala de curs din modesta școală a orașului-stat. Sușotește și chicotește cu Dalia, în timpul orei, aflate în prima bancă. Nu își dau seama că au

ridicat vocea, moment în care sunt readuse brusc în prezent, de către altă pedagogă decât cea de ieri, exasperată de hlizitul fetelor.

— Vă rog să ne spuneți ce e mai important decât istoria declinului, să râdem și noi!

— Nimic, doamna pedagogă, ne scuzați! exclamă ambele, grav, în cor.

— Vă scuz, dar tot vă altoiesc, ca să nu uitați!

Pedagoga le trânteste cu liniarul peste degete, cele două schițează durerea, însă tac mâlc de rușine, iar lecția continuă. Dascălii îi îmbuibau pe tineri cu tone de informație neinteresantă, din Lumea Veche.

— Planeta a devenit, așadar, neîncăpătoare, cu războaie și foamete pretutindeni, din cauza poluării și a împușinării resurselor naturale.

— Mai degrabă din cauza lăcomiei oamenilor... completează Martina șușotit ca pentru sine.

— Poftim? Da, au fost lacomi, dar și resursele s-au împușinat. Cu 400 de ani înaintea declinului, în perioada Revoluției Industriale, lumea avea de zece ori mai puțini locuitori. Apoi au început să se înmulțească cu aproximativ un million la fiecare

cinci zile, deci peste 73 de milioane în fiecare an, până au ajuns la opt miliarde. Cu douăzeci și șase de megaorașe în cincisprezece țări, planeta a devenit neîncăpătoare.

Pedagoga a vrut să continue ideea, dar cineva a sunat clopotul bisericii, al cărui zgomot anunța momentele cheie din comunitate, cum ar fi sfârșitul cursurilor din ziua respectivă.

— Povestim mai multe ora viitoare. Spor la teme și fiți rodnici!

După orele prânzului, când majoritatea locuitorilor se adăposteau în case, departe de poluarea moștenită, cele două prietene mergeau pe drumul de la școală, cu brațele încărcate de cărți ponosite și de foi îngălbenite. Erau plictisite și încercau adesea să își imagineze cum arăta trecutul, cu iluminat stradal la discreție, telefoane mobile, calculatoare, mașini, scutere și câte și mai câte.

— Tu chiar crezi că s-a ales praful de tot?

— Adică?

— Adică chiar crezi că nu a mai rămas nimic, în afară de noi?